

Quidquid ergo est quod exhorres in morte, omnino non exhorreas, si eos imitaris. Id age, ut bonam vitam habeas; et quæcumque occasio fuerit ut exeat de hoc corpore, exis ad requiem, exis ad beatitudinem, quæ non habet timorem nec finem. Nam quasi bona mors divitis in purpura et bysso: sed mala mors sitientis et inter tormenta guttam aquæ desiderantis. Quasi mala mors jacentis pauperis ante januam divitis, inter linguas canum, in fame et sitimicas de mensa desiderantis: mala mors, aversanda mors. Finem respice: christianus es, fidei oculum intende. *Contigit mori inopem illum; et efferi ab Angelis in sinum Abraham.* Quid proderat diviti sepulcrum marmoreum sitienti apud inferos? Quid oberant pauperi panni cum sanie ulcerum ejus, requiescenti in sinu Abraham? Longe vidit eum requiescentem, quem contempserat jacentem (*Luc. xvi, 19-24*). Modo elige mortem: dic mihi, quis bene mortuus est, quis male? Puto quia melius ille pauper, quam ille dives. An vis aromatibus sepeliri, et apud inferos sitire? Respondes: Absit a me. Puto quod hoc dices. Disces ergo bene mori, si didiceris bene vivere. Merces enim bonæ vitæ, æterna est.

CAPUT XIII. — 14. *Auditores verbi alii discentes, alii male excipientes.* Qui discunt, christiani sunt: qui audiunt et non discunt, quid ad seminantem? Seminantis manum non terret via, non terrent lapides, non spinæ: jactat ille quod suum est. Qui timuerit ne cadat in terram malam, non pervenit ad terram bonam. Et nos dicimus, jactamus semina; spargimus semina. Sunt qui contemnunt; sunt qui reprehendunt, sunt qui irrident. Istos si nos timue-

rimus, nihil habemus seminare, et in messe habemus esurire. Ergo veniat semen ad terram bonam. Scio quia qui audit et bene audit, deficit; et proficit: deficit iniquitati, proficit veritati: deficit sæculo, proficit Deo.

CAPUT XIV. — 15. *Quis sit verus magister.* Quis est enim magister qui docet? Non qualiscumque homo; sed Apostolus. Planè apostolus, et tamen non apostolus. *An vultis, inquit, experimentum ejus accipere, qui in me loquitur Christus (II Cor. xiii, 5)?* Christus est qui docet; cathedram in cælo habet, ut paulo ante dixi. Schola ipsius in terra est; et schola ipsius corpus ipsius est. Caput docet membra sua, lingua loquitur pedibus suis. Christus est qui docet: audiamus, timeamus; faciamus. Et ne contemnas et ipsum Christum, qui propter te in carne natus est, pannis mortalitatis circumdatus; propter te esurivit et sitivit, propter te lassatus ad puteum sedit; propter te fatigatus in navi dormivit, propter te contumelias indignas audivit; propter te a facie sua spūta hominum non abegit; propter te alapas in faciem accepit; propter te in ligno pependit; propter te animam effudit; propter te in sepulcro positus est. Hæc omnia forte contemnis in Christo? Vis nosse quis sit? Recole Evangelium quod audisti: *Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30).*

16. *Conversi ad Dominum, ipsum deprecantur pro nobis, et pro omni plebe sua astante nobiscum in atris domus suæ: quam custodire protegereque dignetur; per Jesum Christum Filium suum, Dominum nostrum, qui cum eo vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.*

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE CANTICO NOVO

ET DE REDITU AD COELEM PATRIAM AC VIÆ PERICULIS,

SERMO AD CATECHUMENOS.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Transitus a vetustate ad novitatem.* Omnis qui baptismum Christi desiderat, vitam novam concupiscit. Transeat ergo a vetustate, ut perveniat ad novitatem. Prius enim fuit testamentum vetus; canticum vetus, homo vetus: nunc autem testamentum novum, canticum novum, propter hominem novum. Demonstramus hoc quod dicimus testimoniis sanctarum Scripturarum: Jeremias propheta, *Ecce, inquit, dies veniunt, dicit Dominus, et consum-*

mabo super domum Juda testamentum novum (Jerem. xxxi, 31). David quoque propheta, *Deus, canticum novum cantabo tibi (Psal. cxlvi, 9):* et iterum, *Cantate Domino canticum novum (Psal. xcv, 1):* Apostolus etiam Paulus, *Exspoliantes, inquit, vos veterem hominem, induite novum (Coloss. iii, 9, 10):* et alibi, *Vetera transierunt, ecce facta sunt nova (II Cor. v, 17):* Quæ vetera transierunt? quæ facta sunt nova? Si adsit spiritualis auditor, non solum intelligit, verum etiam

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Sermones de Cantico Novo, de quarta Feria, de Cataclismo, et de Tempore Barbarico, in iisdem codicibus, quibus sermones quatuor de Symbolo ad Catechumenos continentur, inventi sunt ac recogniti.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess., t. I, memoratas, M.

videt, quæ facta sunt nova. Si autem carnalis adsit, qui totum per oculos carnis, nihil per aciem mentis intelligit, irridens respondet: Rogo te, dic quæ facta sunt nova? Numquid aliud cœlum respicio quam antea, aut sidera in novum splendorem micantia? Nonne iisdem cursibus sol peragit diem, eisdemque curriculis luna peragit noctem? Numquid mare terminos suos finesque transgressum est, aut terræ facies immutata alia insolita germina procreavit? Nonne sicut ex initio horis duodecim peragitur dies, eisdemque crementis æstatis tempus, quibus detrimentis hiems peragitur? Progenies quoque ipsa mortalium aliis decedentibus, aliis succedentibus terminatos finiunt dies. Cum ergo omnia, sicut ex initio constituta sunt, ita concurrunt, suos motus finesque servantia; quid est quod nobis prædicatur, *Vetera transierunt, ecce facta sunt nova*? Responde, o Paule, talia de nobis requirenti; et quia minus valeo ad respondendum, te obsecro, responde pro me. Ecce audi Apostolum: Quid quæris, carnalis auditor, per oculos carnis respicere? Erige mentis aciem, ut quod dicitur possis intelligere, *Vetera transierunt, ecce facta sunt nova*. Quæ vetera transierunt? quæ facta sunt nova? *Primus homo, inquit, de terra, terrenus; secundus homo de cœlo, cœlestis* (I Cor. xv, 47). Transiit Adam, homo vetus factus ex limo: venit Christus, Deus homo missus e cœlo. Transiit vetustas mentium, accessit novitas credentium: transiit vita carnalis, successit spiritualis. An parva est novitas hæc, ita demonstrata per hominem Deum, ut moriendo susciperet vetustatem tuam, resurgendo ostenderet novitatem tuam, ascendendo firmaret claritatem tuam? Vetera transierunt: quæ vetera transierunt? Quod eratis filii Adam, filii carnales. Nova accesserunt: quæ nova? Quod efficiamini filii Dei, filii spirituales. Vetera transierunt; terra eratis: ecce facta sunt nova; cœli jam pene effecti estis. *Cœli enim enarrant gloriam Dei* (Psal. xviii, 1). Non vobis impossibile videatur, quod cum sitiis terrestres, efficiamini cœlestes. De terra non facit cœlum; qui de nihilo fecit terram et cœlum? Vetera transierunt; lapides colebatis: nova accesserunt; Deum verum adoratis. Vetera transierunt; transiit mortalitas: nova accesserunt; promissa est immortalitas. Vetera transierunt; perierat omnis caro per mulierem simul cum viro peccante: nova accesserunt; reparata est caro, sine viro virgine pariente. Vetera transierunt; transiit regio vetustatis: nova accesserunt; succedit Jerusalem civitas cœlestis novitatis. Ad hanc civitatem novam pervenire cupitis, qui nomina vestra conscribenda dedistis.

CAPUT II. — 2. Festinemus ad patriam. Navigii instructio. Eia, fratres mei, ardenter desideremus propriam patriam; peregrinationem istam, quæ nos ab ea adhuc detinet, toleremus, non amemus: festinemus tamen. Non est quare hic stare; nec invenis in sæculo, quod jam possis amare. Ipse enim amor parentum, conjugum, filiorum, facultatum, aut magnum quibusdam incusserunt laborem, aut magnum pariunt timorem: non est quare hic stare. Melius enim festi-

nando appetimus sempiterna, quam hic remanendo sæculi nos apprehendat ruina. Præparemus sitarciam, apprehendamus et ascendamus navem fidem simul et crucem¹, nec desit anchora spes nostræ salutis, extendamus funes diversas virtutes, vela charitatis colligamus², invocemus ventum prosperum verbum Dei; exhauriamus sentinam a peccatis, per eleemosynas mundetur conscientia. Non impediatur hujus nostri cursus navigii, operetur manibus ut possumus³. Manibus suis sentinam exhauriebat qui dicebat: *Manibus meis coram eo nocte, et non sum deceptus* (Psal. lxxvi, 5). Non negligamus nostra peccata: minuta sunt, sed multa sunt. Fluctus unus validus irruens obruit navem, minaturque naufragium: humor autem per rimas influens et in sentinam veniens, nisi subinde siccetur, hoc idem facit. Ergo exhauriatur sentina, non negligatur misericordia; quia eleemosyna a morte linerat, et ipsa purgat peccata (Tob. iv, 11). Adsit nostra tutela Christi gratia, celeuma nostrum dulce cantemus Alleluia; ut læti ac securi ingrediamur sempiternam ac felicissimam patriam. Non metuat anima mare hoc magnum, sæculum scilicet, cujus fluctus ac turbines sentimus inimicas sæculi potestates. In Deo sperantes multi jam sancti hos fluctus spreverunt, multi calcaverunt, multi super ejus aquas ambulantes securi ad patriam pervenerunt. Sed exurgit ventus validus et magna tempestas, sua cujusque cupiditas. Titubat fides in mari, clamet in te Petrus, Domine, pereō: dabit manum mergenti, nec sinit perire ille qui propter nos super aquas dignatus est ambulare (Matth. xiv, 25-52). Vide apostolum Paulum, hoc navigium non solum demonstrantem, verum etiam ascendentem, et quam plurimos invitantem. Quando dicebat, *Habentes victum et tegumentum, his contenti simus* (I Tim. vi, 8); quid aliud quam competentem sitarciam imponendam esse monstrabat? Quando dicebat, *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo* (Galat. vi, 14); navem ascendebat. Quando dicebat, *Induite vos sicut electi Dei, benignitate, humilitate, longanimitate, mansuetudine* (Coloss. iii, 12); quid aliud quam funes extendebat? Quando dicebat, *Manet fides, spes, charitas; major horum charitas* (I Cor. xiii, 13); vela colligebat. Quando dicebat, *Verbum Dei habitet in vobis abundanter* (Coloss. iii, 16); ventum prosperum invocabat. Quando dicebat, *Insa-*

¹ Sic Mss. At Er., *fide simul et cruce*. Lov., *fidei simul et crucem*.

² Divionensis Ms., *collocemus*; et aliquanto post, *vela collocabat*. Gemmeticensis, *colemus*; et infra, *vela colabat*.

³ In Mss., *ut hoc possimus*.

cebat, *Jerusalem quæ sursum est, libera est, quæ est mater nostra* (Galat. iv, 26); ipsam patriam demonstrabat. Quando dicebat, *Ubi est, mors, contentio tua? Gratias Deo, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum* (I Cor. xv, 55, 57); non adhuc in mari periclitabatur, sed jam in propria patria lætatur. O optime gubernator, o pulcherrime magister et doctor, docuisti, fecisti; et ideo celeriter pervenisti, quia quæ docuisti, prior ipse fecisti.

CAPUT III. — 3. *De via terrestri ad patriam, et de jumento opportuno.* Si quis forte, ut assolet, refugit navigium, et insolitos fluctus maris horrescit, desideratque iter conficere, quo, etsi tardius, ad patriam valeat pervenire; demonstrabo viam, imo ipsa se demonstrat via. Ecce in Evangelio clamat Salvator, *Ego sum via* (Joan. xiv, 6). Habes viam, ambula, sollicitus tamen doma jumentum tuum, carnem tuam; ipsi enim insidet anima tua. Quomodo si in hac via mortali jumento insideres, quod te gestiendo vellet præcipitare; nonne ut securus iter ageres, cibaria ferocienti subtraheres, et fame domares quod freno non posses? Caro nostra jumentum nostrum est: iter agimus in Jerusalem; plerumque nos rapit caro, et de via conatur excludere¹. Tale ergo jumentum cohibeamus jejuniis. Vide illum gubernatorem eundemque viatorem apostolum Paulum, vide illum jumentum suum domantem. *In fame, inquit, et siti, in jejuniis sæpius* (II Cor. xi, 27), *castigo corpus meum, et in servitutem redigo* (I Cor. ix, 27). Ita ergo et tu, qui ambulare desideras, doma carnem tuam, et ambula. Ambulas enim, si amas. Non enim ad Deum passibus, sed affectibus currimus.

CAPUT IV. — 4. *De ambulantium multiplici genere.* Via ergo ista nostra ambulantes quærit. Tria sunt hominum genera quæ odit: remanentem, retro redeuntem, aberrantem. Ab his tribus generibus malis Domino adjuvante vindicetur et defendatur gressus noster. Jam vero cum ambulantes sumus, alius tardius ambulat, alius celerius ambulat, tamen ambulant. Excitandi sunt ergo remanentes, retro redeuntes revocandi, errantes in viam ducendi, tardi exhortandi, celeres imitandi. Qui non proficit, remansit in via: qui forte a meliore proposito declinat ad id quod deterius reliquerat, reversus est retro: qui fidem deserit, a via erravit. Cum tardis sit nobis et cum celerioribus ratio, cum ambulantes tamen. Quis est qui non proficit? Qui se putaverit esse sapientem; qui dixerit, Sufficit mihi quod sum; qui non attendent eum qui dicit, *Quæ retro oblitus, in ea quæ ante sunt extentus, secundum intentionem sequor ad palmam vocationis Dei in Christo Jesu* (Philipp. iii, 13, 14). Currentem se dixit, sequentem se dixit; non remansit, non retro respexit: absit ut erraverit, quia viam ipse docebat, qui et tenebat et ostendebat. Celeritatem autem ejus ut imitemur, ait: *Imitatores mei estote, sicut et ego Christi* (I Cor. xi, 1). Arbitramur ergo nos, dilectissimi, in via vobiscum ambulare: si tardi sumus, prævenite nos; non invidemus, quærimus quos sequamur. Si autem nos putatis celeriter

¹ Forte, *excutere*.

ingredi, currite nobiscum: unum est ad quod omnes festinamus, et qui tardius et qui celerius ambulamus. Qui sunt et retro redeuntes? Qui ex continentia revertuntur in immunditiam, qui ex sancto et singulari bono proposito virginitatis divertuntur in turpitudines voluptatis, et corrupta mente corrumpunt simul et carnem. Hos increpat apostolus Petrus, dicens: *Melius illis erat non cognoscere viam salutis, quam cognoscentes retro respicere* (II Petr. ii, 21). O malum, retro respicere! Uxor enim Loth, quæ liberata a Sodomitis, contra præceptum retro respexit, quod evaserat perdidit. Nec immerito in statuam salis repente conversa est (Gen. xix, 26), nisi ut fatuos suos etiam exemplo condiret. Qui sunt et aberrantes? Omnes hæretici, qui relicta veritatis via errando per desertum latrocinantur, et animas captant in peccatis, præpediuntque ne quis ad patriam valeat pervenire: effecti lupi semitarii induti ovina pelle, cum sint intus lupi rapaces; prædicantes Christum viam, et qui eos sequuntur ducentes ad mortem.

CAPUT V. — 5. *Quo discerni possit falsa prædicatio a vera.* Hic si aliquis dicat, Quid ego faciam non invenio: ecce homo Christum prædicat, viam prædicat, Christi se dicit esse discipulum, veritatem se dicit annuntiare, quare non sequar talia prædicantem? respondeo, Quia aliud ejus habet lingua, aliud conscientia. Unde novi, inquis? numquid ego conscientias discutere possum? Christum ab eo audio: quod audio, hoc credo, hoc teneo. Non te seducat filius falsitatis, si filius es veritatis. Disce jam, christiane, qui Christum desideras et audire et videre. Si quis tibi Christum prædicat, attende et considera qualem prædicet, ubi prædicet. Christus enim veritas est (Joan. xiv, 6), per Scripturas sanctas prædicatur; non in angulis, non occulte, sed palam, publice. *In sole enim posuit tabernaculum suum* (Psal. xviii, 6); hoc est, in manifesto collocavit Ecclesiam suam. Jam hic respice illum qui tibi Christum prædicat, dicat qualem Christum prædicet.

CAPUT VI. — 6. *Manichæorum error.* Ecce hæreticus manichæus, qui per suam doctrinam promittit introducere te in veritatem, ipsum Christum dicit esse fallacem. Non habuit, inquit, verum corpus: phantasma fuit, spiritus fuit. Et hoc in illo fuisse negat nequissimus manichæus. O pessime hæretice manichæe, si credere non vis Veritatem dicentem discipulis suis, *Palpate, et videte, quia spiritus ossa et carnem non habet, sicut me videtis habentem* (Luc. xxiv, 39). Si credere non vis, ut dixi, Veritati, Judæo crede crucifigenti. Nam cum tu dicis, Christus Deus fuit, non homo; Judæus dicit, Non fuit Deus, sed homo. Catholica utrosque convincens, Ego, ait, verum teneo, quod Christus et Deus est et homo. Tu autem, manichæe, unde probas Christum spiritum fuisse? Spiritus alapas accepit? spiritus spineam coronam portavit? spiritus sibi crucem bajulavit? Si spiritus fuit, cujus vestimenta milites diviserunt? Si spiritus fuit, quomodo cum traderet spiritum, corpus ejus prope dimidium diem exanime pependit in

(Vingt-deux.)

cruce? Si spiritus fuit, quomodo latus ejus perforatum est lancea? quomodo susceptus est a Joseph sepeliendus, quomodo sepulcro est conditus? Omnia ista spiritus pati non potest. Sicut de eo antea per Prophetas prædictum est, ita et factum. Erras tu nimis, falsitas; in omnibus te superat veritas. Ergone, hæretice, ut docēs, Veritas mentita est, et tu verum prædicās? Et ubi hoc prædicās? In absconso, in occulto. Si veritate fulcitur prædicatio tua, publica sit doctrina tua. Demonstra mihi Ecclesiam tuam. Sed novimus quid agatis decepti et deceptores. Apostolus Paulus vos prodidit dicens: *Quæ enim occulte fiunt ab eis, turpè est etiam dicere* (Ephes. v, 12). Nobis turpè est dicere, sed vos non quiescitis agere. Manifesta est ignominia vestra, nudata est turpitudine vestra; ex confessione simul et scriptura vestra, omnibus palam facta est turpis doctrina vestra: utinam aliquando corriganur corda vestra!

CAPUT VII. — 7. *Error Ariatorum.* Alii hæretici Ariani ipsam viam Christum, per quam itur ad Patrem, secundum divinitatem nolunt esse æqualem Patri. Et cum ipse dicat, *Ego et Pater unum sumus* (Joan. x, 30); illi dicunt, Si missus est Christus, minor est: major est utique qui mittit, illo qui mittitur. Hæc argumentatio est humana, non auctoritas divina. Alia est operatio Trinitatis, quam tu, hæretice, non assequeris, qui carnaliter sapis. Mundum enim cor non habes, nec ad Deum. Christus enim in quantum hominem suscepit, missus dicitur: in quantum Deus est, æqualis est Patri. Nam quo eum Pater mitteret, ubi ipse cum Filio non esset? Aut quo Filius venisset, ubi non simul cum Patre esset ille qui dicit, *Ego in Patre, et Pater in me est*; et, *Philippe, qui vidit me, vidit et Patrem* (Id. xiv, 10, 9): et qui per prophetam dicit, *Cælum et terram ego impleo* (Jerem. xxiii, 24); et de quo Salomon ait, *Attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter. Attingit ubique propter suam munditiam* (Sap. vii, 1, et vii, 24)? Sed tu, hæretice, ideo dicis majorem esse qui mittit, minorem qui mittitur, quia temporum spatia cogitas. Sed multum erras, illi assignare tempora per quem facta sunt tempora. Si Patrem confiteris Deum, Deum Filium, æternumque credis et Patrem et Filium; noli minorem facere Filium in eo quod fecit te, quia ideo minor factus est, ut redimeret te. Sed ipse, inquis, dixit, *Pater major me est* (Joan. xiv, 28). Intellige secundum susceptum hominem, et deponis errorem. Secundum hoc dicit, *Pater major me est*, secundum quod de eo ait propheta, *Minorasti eum paulo minus ab angelis* (Psal. viii, 6). Tu autem dic, secundum quid eum minorem asseris? Si secundum potestatem: *Pater non judicat quemquam, sed Filius* (Joan. v, 22). Si secundum opera: *Omnia per Filium facta sunt*. Si secundum tempus hoc credis de Deo tuo, quia sicut tu major es filio tuo, ita ille filio suo: avertat hoc Deus ab auribus fidelium; indigna sunt ista credere de Deo. Si enim Filius secundum deitatem Dei Verbum est, sicut evangelista Joannes narrat, *In*

principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i, 3, 1); fuit aliquod tempus quando Pater fuit sine Verbo, aut fuit aliquod principium ante ipsum principium, quoniam ipse Filius dixit se esse principium? Interrogantibus quippe Judæis, *Tu quis es?* respondit, *Principium* (Id. viii, 25). Ergo et illud quod in Genesi scriptum est, *In principio fecit Deus cælum et terram* (Gen. i, 1), intelligitur in Filio, qui est principium. Sic ergo semper Deus Pater, semper Deus Filius; quia nec ille aliquando non Pater, nec iste aliquando non Filius. Non enim ut Pater generaret Filium, minuit se ipsum: sed ita genuit de se alterum qualem se, ut totus maneret in se. Spiritus autem sanctus non præcedit¹ unde procedit, sed integer de integro, nec minuit eum procedendo, nec auget hærendo. Et hæc tria unus Deus, de quo propheta dicit: *Tu es Deus solus magnus* (Psal. lxxxv, 10). Tu autem, hæretice, compone gradus, separa Trinitatem: fac patrem majorem, Filium minorem, Spiritum sanctum sequentem. Sed jam de Filio, quod æqualis sit Patri, aliqua diximus, et quod occurrit, diximus: audi et de Spiritu sancto, quem minorem vis esse Patre et Filio. Nempe Spiritus sanctus ipse Spiritus est Dei. Audi et ipse quod simul sit cum Patre et Filio, et ubique sit totus. Deus, inquit Joannes Apostolus, *Spiritus est* (Joan. iv, 24). Et ipse Filius per prophetam ait, *Spiritus Domini super me* (Isai. lxi, 1): non ait, post me, ut sequentem eum faceret, vel minorem; sed ait, *super me*. Unde et angelus Gabriel ad Mariam: *Spiritus sanctus, inquit, superveniet in te* (Luc. i, 35). David quoque propheta: *Quo ibo a Spiritu tuo, et a facie tua quo fugiam? Si ascendero in cælum, tu ibi es, si descendero in abyssum, tu ades* (Psal. cxxxviii, 7 et 8). Ergo si Spiritus Dei et in cælo et in terra et in inferno adest cum illo qui dicit, *Cælum et terram ego impleo* (Jerem. xxiii, 24); ergo Trinitas unus est Deus. Sed audi adhuc, hæretice, unde vincaris, quod Trinitas unus sit Deus. In ipso principio libri Geneseos, quod diximus, scriptum est, *In principio fecit Deus cælum et terram*. Ecce Deus Pater, et principium Filius, secundum quod se dixit esse principium. Si autem et Spiritum sanctum quæris: *Spiritus, inquit, Dei superferebatur super aquas*. Cum ergo in consequentibus legitur, *Dixit Deus, Fiat lux; et, Finxit Deus de terra; et, Fecit Deus*: hoc demonstratur quod inseparabilia sunt opera Trinitatis. Evidentius hoc in consequentibus demonstratur. Nam cum ventum esset ad id ut homo formaretur, ait Scriptura: *Et dixit Deus, Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram*. Non dixit, *Faciam ad imaginem et similitudinem meam*, ut solus Pater intelligeretur; nec dixit, *Fiat*, ut Filio veluti juberet facere, per quem facta sunt omnia; nec dictum est, *Fecerunt*, ut singuli singula in eo conferrent opera sua: sed cum diceretur, *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram*, ut Trinitas unus Deus intelli-

¹ In Divionensi Ms. substitutum est a secunda manu, *divisit*. Forte leg., *præcidit*.

geretur; statim subiectum est, *Et fecit Deus hominem, ad imaginem suam fecit illum* (Gen. 1). Ecce per Scripturas sanctas Trinitas unus Deus prædicatur; arianus convictus aliquando confundatur. Sed audi adhuc, hæretice, apostolum Paulum convincentem te et docentem me, audi quid de Deo Filio dicat: *Cum, inquit, in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse æqualis Deo.* (Philipp. II, 6). Ille eum prædicat æqualem, tu eum asseris minorem. Cui credendum est, Apostolo, an tibi? tibi quem totus orbis abiecit, an illi quem totus mundus suscepit? Cedat igitur vel sero convicta perversitas tua, quia jam totum mundum possedit evangelica et apostolica doctrina.

CAPUT VIII. — 8. *Pelagianorum hæresis.* Alia quoque spelunca latronum non honorum, hæreticorum Pelagianorum, et demonstranda est et cavenda: hæc est enim eorum perversa doctrina. Cum Scriptura dicat, *Maledictus homo qui spem suam ponit in hominem* (Jerem. XVII, 5); et, *Qui gloriatur, in Domino gloriatur* (I Cor. I, 31): isti contra, hoc maledictum hominem non incurrere promittunt, si de se præsumserit, vel in se ipso gloriatus fuerit. Sed quid contra hos multa dicamus? Hoc promisit et pater illorum diabolus illi primo homini: *Non morte, inquit, morieris, eritis sicut dii.* Deum contempsit, serpenti credidit, et quod acceperat perdidit. Si tunc ille homo non fuit cautus, nunc homo caveat vel expertus. Odit Deus præsumptores de viribus suis. Quid enim valeat liberum arbitrium non adjutum, in ipso Adam demonstratum est. Ad malum sufficit sibi; ad bonum non, nisi adjuvetur a Deo. Primus enim ille homo accepit liberum arbitrium rectum, et posuit ante eum Deus, sicut Scriptura dicit, *ignem et aquam: ad quod volueris, inquit, porrigere manum tuam* (Eccli. XV, 17). Elegit ignem, reliquit aquam. Videte justum iudicem. Quod elegit homo liber, accepit: malum voluit, hoc illum secutum est. Videte rursum illum justum iudicem misericordiam facientem. Cum videret quod homo totam stirpem suam, male usus libero voluntatis arbitrio, in se tanquam in radice damnasset; ipse non rogatus de cælo descendit, et hominem superbia pereuntem¹, sua humilitate sanavit: errantes perduxit ad viam, peregrinos perducit ad patriam. Non ergo gloriatur humana natura de se, sed in eo gloriatur qui fecit se.

CAPUT IX. — 9. *Hæretici unâ voce confunduntur.* Jam vero cæteræ sectæ hæreticorum Christum viam prædicantium, sed longe a via errantium, una voce

¹ Mss., *humanum genus superbia pereuntem, aut, pereunte.*

ipsius veræ viæ convincuntur atque confunduntur dicentis: *Multi mihi dicent in illo die, Domine, Domine, nonne in tuo nomine prophetavimus, et in tuo nomine demonia ejecimus, et in tuo nomine virtutes multas fecimus? Et tunc dicam eis, Non novi vos: recedite a me, omnes qui operati estis iniquitatem* (Matth. VII, 22 et 23). Ideo operati estis iniquitatem, quia Ecclesiæ meæ perturbastis unitatem.

CAPUT X. — 10. *Exhortatur baptizandos ut recta tendant ad patriam.* Vos autem, fidelia germina sanctæ matris Ecclesiæ catholicæ per universum mundum diffusæ, fugite omnes hæreses. Si quis aliud evangelizaverit vobis, anathema sit (Galat. I, 9). Rectos cursus facite pedibus vestris: non declinetis nec ad dexteram præsumendo, nec ad sinistram desperando. Currite velociter rectam viam: ipsa enim vos perducit ad patriam; ad illam patriam cuius cives Angeli sunt, cuius templum Deus, cuius splendor Filius, cuius charitas Spiritus sanctus; civitas sancta, civitas beata; civitas ubi nullus perit amicus, quo nullus admittitur inimicus; ubi nullus moritur, quia nullus oritur; nullus infirmatur, quia incorrumpitâ salute lætatur. Cum illuc venerimus, non ibi esuriemus aut sitiemus: visio ipsa satietas nostra erit. Non ibi dormiemus, quia non ibi laborabimus. Nulla cuiuslibet rei necessaria erit refectio, ubi nulla erit defectio. Vivemus, regnabimus, lætabimur. Si tantum delectat cum de ea loquimur, quid erit et videre? Videre Deum, vivere cum Deo, vivere de Deo. Vita enim nostra erit laudare Deum, et sine defectu amare. *Beati enim, ait propheta, qui habitant in domo tua, Domine; in sæcula sæculorum laudabunt te* (Psal. LXXXIII, 5). Fratres dilectissimi, si cum navigantibus laboravimus, et viatoribus ductum præbuimus, si devias fauces latronum, hoc est hæreticorum, sollicite demonstravimus, si ipsam patriam coelestem declaratam atque demonstratam jam cernitis oculis cordis vestri; reddite nobis fructum laboris nostri. Reddite, fratres, reddite, exigimus a vobis. Talis est enim merces nostra, quam a vobis exigimus, ut nec nos pudeat petere, nec vos pigeat erogare. Hoc quod exigimus, erogando cumulabitis magis, quam detrimentum patiemini, si non erogaveritis. Quæ est ergo merces nostra? Non querimus aurum vestrum, non argentum vestrum, non nummum vestrum, nec quidquam de rebus vestris: sed merces nostra est, ut in illo sancto fonte adjuvetis nos orationibus vestris.

Sequentes Sermones de Quarta Feria, de Cataclysmo, et de Tempore Barbarico, dubii nobis sunt, et videntur subditii (a).

DE QUARTA FERIA ^(b),

SIVE DE CULTURA AGRI DOMINICI,

SERMO.

CAPUT PRIMUM. — 1. *De cultura agri Dominici. Jura boum quinque quid significant.* Coelesti gratiæ
(a) De his supra, col. 623-626, Admonit. in serm. de Symbolo.

et spirituali pluvie præparandus est ager Ecclesiæ, quia imber divinus in proximo est. Operemur, dilectissimi
(b) Sic appellant etiam veteres libri, qui tamen in fine subjiciunt, *Explicit de ultima quarta feria.*